

ΝΟΥΜΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ-ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ-ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ

Δ.Π.ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΡΟΝΟΣ Β'

ΑΘΗΝΑ, Κυριακή 31 του Μην 1904

ΓΡΑΦΕΙΑ : 'Οδός Οικονόμου αριθ. 4 | ΑΡΙΘ. 98

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΣΟΥΝΑΞΑΙΠΑ

(μετάφρασμα από το Σανσκριτικό)

(Rāmāyaṇa 1.81,5-62,27 εγδ. Βουδδής)

...Και τον καιρό που ο δυναστής ο μέγας τής Αι-
[ωδίας. (2)

ο 'Αμπαρίσας, άρχισε θυσία να προσφέρει,
ο 'Ινδρας (3) απ' τον ουρανόν του άφαιρεσε το θύμα.
Και όταν το σφάγιο έχάθηκε του μίλησε ο θεός:—
«Γιὰ τὸ κακό σου φέρσιμο τώρα τὸ θύμα έχάθη.
'Ω βασιλῆα τὸ βασιλῆα που δὲν υπερασπίζει (4)
Τὰ κρίματά του τὸν χτυποῦν. ὁ πρῶτος τῶν ἀνθρώ-
πων.

Πάμπλουτην ἐξιλέωσεν, ἀνθρώπο να θυσιάσεις,
'Ω ἐσὺ δαμάλι τῶν ἀντρῶν (5) μεγάλο ἔχουν τὸ
[θύμα».

Κι' ἀκούοντας τὴν ὁμιλίαν τοῦ θυσιάστῃ οἱ μονάρχης,
Ζήτησε ὁ μεγαλόφρονος τὸ θύμα ν' ἀγοράσει,
Κ' ἐπρόσφερε γιὰ πλερωμὴν χιλιάδες ἀγέλαδες.
'Όλην ἀνάγκη τῆ γῆς, τὲς ἐπικράτειες ὅλες,
Τὲς χώρες ὅλες, τὰ δρυμὰ, καὶ τὰγια τὰσκητάρια.
Στὸ Βριγυτουόγκα, τὸ βουιό, τὸ μάντη Ρίτσικα εἶδε
Μὲ τὴ συμβία καθούμενον καὶ με τοὺς τρεῖς υἱοὺς
[του,

Κι' ἀφοῦ τὸν ἐπροσκύνησε κ' ἐκάθησε σιμά του,
Ἐρώτησε ὁ πολὺλαμπρος τὸν τιμημένο μάντη,
'Ω γέ τοῦ Ράγου, (6) λέγοντας τὴν ὁμιλίαν τούτην:
—«'Αν ἀγοράσω μ' ἑκατὸ χιλιάδες ἀγέλαδες
Γιὰ θύμα τὸνα τένο σου, ὦ ἀπόγονε τοῦ Βριγού,(7)
Θάμωνα, μεγαλότυχε, φησισμένος στὸ σκοπὸ μου.
'Όλους τοὺς τόπους ἔγυρα καὶ τὸ σφαχτὸ δὲν νύρα
Γιὰ νὰ θυσιάσω δύνασαι λοιπὸν νὰ μ'ε πουλήσεις
Τὸνα παιδί σου;» Ὁ Ρίτσικας ἀπολογήθη τότες,
Στὸ ρῆγα τὸν πολὺλαμπρο.—«Κάλλιστε τῶν ἀνθρώ-
πων,
'Όχι, ὄχι τὸν πρωτότοκο δὲ θέλω νὰ πουλήσω». 8)
Κι' ἀκούοντας τὴν ὁμιλίαν τοῦ Ρίτσικα, ἡ μητέρα

(1) Ἡ παράδοσις εἶνε ἀπὸ τὲς ἀρχαιότερες τῆς Ἰνδίας καὶ ἀναφέρνεται κ' ὅλες ἀπὸ ἕλλα παλαιότερα ποιήματα.
(2) Ἡ σημερινὴ Αἰθίῃ, στὸ φρέδι τῆς Σαριαῖος, ἐνοῦ παραπόταμου τοῦ Γάγγη.
(3) Ὁ 'Ινδρας εἶνε ὁ οὐράνιος; Θεὸς τῆς βροχῆς ὁ «ἑλι-βριος; Ζεὺς» τῶν Ἰνδῶν.
(4) Τὸ χρέος τοῦ βασιλέα εἶνε νὰ υπερασπίζει τοὺς υπήκοούς του ἀπὸ ἐχθρούς καὶ ἀδικήματα.
(5) Σανσκριτικὴ ἡ φράσις δαμάλι τῶν ἀνθρώπων, τὴν γρη λείοντα καὶ τὰ δῆμοα δὲν ἔχουν τίποτα τὸ ζητημένο, γιὰτι εἶνε πολὺ κοινὴς στὴν ποίησι.
(6) Ὁ Ράγους ἦταν ἕνας πρόγονος τῶν βασιληῶδων τῆς Αἰωδίας. Ἐξὼ γιὸς τοῦ Ράγου ὀνομάζεται ὁ Ράμας ὁ ἥρωας τοῦ Ραμάϊανα.
(7) Οἱ ἀπόγονοι τοῦ Βριγού ἦταν μὴ ἱερατικὴ οἰκογένεια τῆς Ἰνδίας.
(8) Ὁ Ρίτσικας μὲ πλάγιον τρόπο λέγει τὸ ναὶ το βασιλέα, ἀποφεύγοντας νὰ φανερώσει καθαρὰ τὴ γνώμη του. Τὸ μέρος εἶνε ἀξιόλογο.

Στὸν 'Αμπαρίσαν ἔλεγε, τὸν τίτην τῶν ἀνθρώπων:
«Ὁ δοξασμένος ὁ ἀντρας μου, ὁ ἀπόγονος τοῦ Βρι-
[γου,

Βίπε πῶς τὸν πρωτότοκο δὲ θέλει νὰ πουλήσει,
'Όμως νὰ ξέρεις, ἔξοχε, πῶς ἔχω γιὰ χατδιάρη
'Εγὼ τὸ στεγνογέννητον. Καθὼς συχνὰ συμβαίνει
Εἶνε ὁ πρωτότοκος ὁ γιὸς τοῦ κύρη ὁ Κανακάρης,
Τῆς μάννας ὁ μικρότερος; καὶ τὸ μικρὸν φυλάγω.
'Ἐτσι κ' οἱ δύο τοὺς μίλησαν, ἡ μάντισσα κ' ὁ
[μάντης,

Καὶ τότες εἶπε ὁ μερινὸς ὁ γιὸς τοῦ Σουναξάιπας:
«Τὸν πρῶτο ὁ Κύρης δὲν πουλεῖ καὶ τὸν μικρὸν ἡ
[μάννα,

Στοχάζομαι τὸ μερινὸν ἐμένα θὰ πουλήσουν,
Γὲ βασιλέα, (9) πάρε με». Κι' ὁ βασιλῆας, ὁ Ράμα.
Τὸ Σουναξάιπα γιὰ ἑκατὸ χιλιάδες ἀγέλαδες
'Αγόρασε κ' ἐκίνησε καλόκαρδος νὰ φύγει.
Κι' ὁ 'Αμπαρίσας βιαστικός, ὁ βασιλῆας ὁ μάντης,
Τὸ Σουναξάιπα ἀνέβασε στὰμάξι, ὁ δοξασμένος,
Κ' ἔφυγε εὐτὺς ὁ ὑπέρλαμπρος, κάλλιστε τῶν ἀν-
θρώπων.

Κι' ὁ πολυδοξαστής, ἀφοῦ τὸ Σουναξάιπα ἐπῆρε,
Τὲς ὥρες τοῦ μεσημεριοῦ στάθηκε ν' ἀνασάνει
Σ' ἕνα προσκύνημα κ' ἐνῶ πῶς αὐτὸς ἀναπαύοιτον
'Ἐπῆγεν ὁ περιφθιμος ὁ Σουναξάιπας μέσα
Στὸ Μέγα-προσκυνητῆριὸ καὶ τὸ Βισδάμιτρα εἶδε,
Τῆς μάννας του τὸν ἀδερφὸ, ποῦ ἀσκήτευεν ἀν-
[τάμα

Μ' ἄλλους μεγαλομάντιδες. Κι' ὁ Σουναξάιπας τότες
'Απὸ τῆ δίστα ἔλεινός, ἀχνός καὶ κολπιασμένος
'Ἐπεσε, Ράμα, στὰσκητῆ τὴν ἀγκαλιὰ καὶ τοῦπε:
«Κύρη καὶ μάννα, καὶ δικούς, καὶ συγγενεῖς δὲν ἔχω,
Νὰ μὲ γλυτώσης δύνασαι, Καλέ, κατὰ τὸ δίκιο,
Σωτῆρα ἐσὺ κ' εὐτυχιστὴ τοῦ κόσμου, ἐσὺ δαμάλι
Τῶν ἀσκητῶδων, λυτρωτῆ, κάλλιστε τῶν ἀνθρώπων.
Κι' ἄς ἀπολάβει ὁ βασιλῆας κ' ἐκεῖνος τὸ σκοπὸ του,
Κ' ἐγὼ ἄς γενῶ πολὺχρονος χωρὶς ν' ἀλλάξω (10)
Κι' ἀφοῦ ἀσκηθῶ καρτερικὰ καὶ τὸν οὐράνιον κό-
[σμον,

'Όποῦνε τὸ ὑψηλότατο, ἄς γεύομαι γιὰ πάντα.
'Ἐμὲ τοῦ ἀνυπεράσπιστου, γενοῦ ὑπερασπιστῆς μου'
Μὲ τὴν καλή σου τὴν καρδιά, ὅταν τὸ παιδί ὁ πατέ-
[ρας,
Νὰ μὲ γλυτώσεις δύνασαι, δικιόψυχε, ἀπ' τὸ κρίμα».
Κι' ἀφοῦ ἄκουσε ὁ Βισδάμιτρας, ὁ ἀσκητευτής ὁ
[μέγας,

Τὰ λόγια του, πολὺτροπα τὸν ἐπαρηγοροῦσε
Καὶ στοὺς υἱοὺς του μίλησε:— «Τὴ λύτρωσι πο-
[θῶντας
Γιὰτι οἱ πατέρες ἀποχτοῦν παιδιὰ; (11) Μπορεῖ καὶ
[τῶρ
Αὐτὸς μακάριος νὰ γινεῖ στὸν κόσμον τὸν ἀπάνου.(12)

(9) Ὁ 'Αμπαρίσας δὲν ἦταν μόνον βασιλῆας, ἀλλὰ καὶ γιὸς βασιλῆα, ἀπὸ βασιλικὸ σφε.
(10) Οἱ Ἰνδοὶ ἐπίστευαν τὴν μεταμόρφωσι τὸ Σουναξάιπας ἐπιθυμῶν νὰ ζῆσαι πολλὰ χρόνια στὴ γῆς χωρὶς νὰ πεθάνει καὶ νὰ ξαναγεννηθεῖ.
(11) Οἱ Ἰνδοὶ πεττεύουσαν πῶς ἀποχτῶντας κανεὶς παιδιὰ γλυτώνει ἀπὸ τὴν κόλασι.
(12) Ἐπειδὴ ὁ Σουναξάιπας ἔμελλε νὰ θυσιάσει, ἡ ψυχὴ του θ' ἀνέβαινε στὸν οὐρανόν, καὶ δὲ θὰ ἐξαναγεννηθεῖ τῶν στὴ γῆς ἢ σ' ἄλλο κόσμον.

Μὰ εἶνε μικρόχρονος ὁ γιὸς τοῦ μάντη. Σαφηνισμένος
Ζητεῖ τὴν προστασία μου καὶ με ζωὴ μονάχα
Χάρη θὲ νὰ τ'ε κάμετε, παιδιὰ μου, ποῦ ἐσεῖς ὄλον
Τὸ δίκιο γιὰ ὑψηλότατο τηράζετε. Ἐσεῖς ὄλον,
Ποῦ πράζετε τὴν ἀρετὴ, θύματα νὰ γενεῖτε
Καὶ νὰ χορτάστε τὸν 'Αγνή. (13) τὸν ἄρχον τῶν ἀν-
θρώπων.

Θὰ γενεταί ἀνεμπόδιστα ἡ θυσία κ' ὁ Σουναξάιπας
Θάχει ἕναν ὑπερασπιστῆ καὶ θὰ εὐφρανθοῦν οἱ οὐ-
[ράνιοι

Κ' ἔργο θὰ γενεῖ ὁ λόγος μου». Μὰ τὰ παιδιὰ τοῦ
[μάντη,

Καὶ πρῶτος ὁ Μαδούσανδας, ἀκούσαντας τὰ λόγια
Τοῦ Κύρη τοὺς περήνα, κάλλιστε τῶν ἀνθρώπων,
Γελῶντας ἀποκρίθηκα:—«Ἴδὼς παραιτῆς, ἀφέντη,
Μὰς τὰ δικά σου τὰ παιδιὰ γιὰ νὰ φυλάς τοῦ ξένου;
Στῆς σάρκας μας τὸ φαγωμὸ (14) κακὴ βλέπομε
πράξην».

'Ἐτσι εἶπαν κ' ὁ Βισδάμιτρας, ὁ ἀσκητευτής ὁ μέ-
[γας.

'Αρχίσε κοκκινόματος ἀπὸ χολή νὰ λέγει:—
«Καὶ δίκιο ἀν εἶχατε, ἀπρεπα κ' ἀφῆθα μοῦ ἐμ-
[λειστέ.

'Όμως γιὰτι τὸ λόγο μου τὸν τρομερό, ποῦ ὀρθώνει
Τὲς τρίχες, ἐπατήσετε, ὅταν ξαναγεννηθῆτε,
'Όπως καὶ οἱ γοῖ τοῦ Βασίθα, (15) σάρκες οὐκυλίων
[θὰ τρώτε,

Καὶ χίλια χρόνια ὀδάκερα στὴ γῆς θὰ κατοκεῖτε».
'Ἐτσι μὲ τὴν κατάρα του βάρυνε τοὺς υἱοὺς του
Κ' ἐμίλησε τοῦ θλιβεροῦ τοῦ Σουναξάιπα ὁ μάντης
Καὶ τέλεια τὸν ἐλύτρωσε.—«Ὅταν σὲ δέσουν, τοῦ
[εἶπε,

«Μὲ τὰ σκοινιά τοῦ ἐξαγνισμοῦ, (16) σ' ἀλείψου με
[τὰ μῦρα,
Τὸ κόκκινο στὴν κεφαλὴ στεφάνι (17) σοῦ φορέσουν,
'Ἐνῶ θὰ στέκεις στοῦ Βισνοῦ (18) τὸν πάλο, δοξο-
[λάδα,

Παιδί τοῦ μάντη, τὸν 'Αγνή με τὰγια τὰ τραγοῦδια.
'Αἰθοῖς τοὺς δύο τοὺς θαυμαστοὺς ἔμνους νὰ ψά-
[λεις πρόπει,

Τότες θὰ γενεῖ ὅ,τι ποθεῖς, στὴν ἴδια τὴ θυσία».
Καὶ με προσήλωσι ἄκουσε κ' ἔμαθε ὁ Σουναξάιπας
Τοὺς δύο ψαλμούς κ' εἶπεν εὐτὺς στὸ λιώντα βα-
[λέα:—

«Γλίγωρα μεγαλόψυχε, τῶν βασιληῶδων λιώντα,
Καὶ βασιληῶδων βασιλῆα, νὰ με θυσιάσεις πάμε.»

(13) Ὁ Θεὸς τῆς σιῆς.
(14) Ὁ 'Αγνης κατατρώγει τὸ θύμα στὴ θυσία.
(15) Ὁ Βάσιθα ἦτον ἕνας ἄλλος ἀσκητής ἀντίζηλος τοῦ Βισδάμιτρα. Ὁ Βισδάμιτρας, ποῦ τὸν εἶχαν πειράζει, τὰ ἑκατάρησι καὶ ἄμεσως μιὰ σιῆ τὰ ἔκαψε, καὶ ἔφατ-κόσιες φορές ἔπρεπε νὰ ξαναγεννηθοῦν στὴ γῆς ἢ σὰν ἄγριοι σκυλοφάγοι ἢ σὰν σκλάβοι γιὰ νὰ πλερώσουν τὴν ἄμαρτίαν τους.
(16) Σκοινιά καμωμένα ἐπίτηδες γιὰ νὰ δένουν τὰ θύματα στὰς θυσίας.
(17) Οἱ Ἰνδοὶ ἐφοροῦσαν στὰ θύματα λουλουδένιον στεφάνι.
(18) Ὁ Βισνοὺς εἶνε ὁ διατηρητής τοῦ κόσμου. Ὁ πάλος ὅπου ξένονται τὰ θύματα πρὶν σφαγοῦν ὀνομάζεται πάλος τοῦ Βισνοῦ.

Κι' ο 'Αμπαρίσας άκουσε χαρούμενος (19) τὰ λόγια Του γιου του μάντη κι' άοκνος στου θυσιασμού τον [τόπο Πήγε· και με τὸ θέλημα τῶν γερούργων τὸ θῦμα (Τὸ θῦμα ποῦ γιὰ ἐξαγνισμόν ἦταν σημαδεμένο) Μὲ κόκκινα έντυσε σκουτιὰ και τῶδεσε στὸν πάλο. Κι' ο γίόκας τότες τάσκητῆ δεμένος στὸ παλοῦκι Μὲ τούς ἐξαισίους τούς ψαλμούς τούς δυὸ θεοῦς [ῦμνοῦσε,

Τὰ δυὸ ταδέρφια τὸ Βιδνοῦ και τὸν πρωτότοκό του Τὸν 'Ινδρα. Κι' ἀναγάλλιασε τότες ὁ χιλιομμάτης(20) 'Ο μυστικός, κ' ἐδώρησε τοῦ Σουναζαίτια ὁ μέγας Ζωὴ πολλὰ. Κι' ὁ βασιλῆας, ὁ κύριος τῶν ἀνθρώπων, Τὸν πολυτίμητον καρπὸν ἐγέφτη τῆς θυσίας, Ποῦ ἡ χάρη, Ράμα ξακουστὴ, γεννάει τοῦ χιλιομμάτη.

Κ. ΘΕΟΤΟΚΗΣ

(19) Καὶ ἔστην Ἑλλάδα ὀδηγοῦσαν λυμένο τὸ θῦμα στὸ βωμό, γιὰ νὰ φαίνεται πῶς αὐτοθέλητα ἐθυσιαζόταν. 'Ο 'Αμπαρίσας χαίρεται ποῦ ὁ Σουναζαίτιας ἐπιθυμῆ ὁ θιος νὰ σφαχτεῖ γιὰτὶ ἔτσι ἡ θυσία του εἶχε μεγαλήτε- ραν ἀξία.

(20) 'Ο 'Ινδρας.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

—Τί εἶναι ἡ τέχνη τοῦ γραφεῖ; ρώτησε κάποιος ἕνα μεγάλο 'Αγγλο κριτικὸ.

—Νὰ λές με μιά λέξη θ,τι ὁ ἄλλος κόσμος λέει με δυὸ, ἀπάντησε ὁ κριτικὸς.

'Α ρωτήσεις κανένα Μαστρο-Μιστριώτη, θὰ σοῦ πεῖ.

—Νὰ λές εἴκοσι λέξεις ὅπου ὁ ἄλλος κόσμος λέει μιά.

Ποτές τ' ἀντρέγενο δὲν ἤσχαζε' ὄλο μάγωναν. 'Ἐτσι τοῦς βρῆκε ἕνας τοῦς στενὸς φίλος, ὁ Ψιψῆς, σὺν πῆγε νὰ τοῦς δεῖ.

—Πάλι μαλώματα; τοῦς εἶπε. Δὲν παίρνετε καν παράδειγμα ἀπὸ ἀπτά τὰ ζῶα;

Και τοῦς εἶδειξε τὸ σκύλο και τῆ γάτα ποῦ εἶταν ζα- πλωμένοι δίπλα δίπλα μπροστὰ πτῆ φωτιά.

—Ναί, εἶπε ἡ Φιφῆ, μὰ γιὰ δέσε τα μαζί, και τότε βλέπετε.

—Πρόσεχε, πρόσεχε, μουδγαλες τὸ μάτι με τὴν ὀμ- πρέλλα σου!

—'Ἐχεις λάθος, εἶπε ὁ ἄνθρωπος με τὴν ὀμπρέλλα.

—Λάθος! Δὲν ξέρω, θαρρεῖς, βλάκα, σὰ μοῦ πονεῖ τὸ μάτι;

—'Ἀπὸ τὸ ξέρεις, μὰ τὴν ὀμπρέλλα δὲν τὴν ξέρεις. Εἶναι ἕνὸς φίλου μου ποῦ μοῦ τῆ δάνεισε, δὲν εἶναι δικὰ μου.

—Μπορεῖς νὰ μοῦ ἐξηγήσεις τί θὰ πεῖ ἡ γαλλικὴ λέξη ennui;

—Νὰ, σὰ βαρεθεῖς με τὸ νὰ μὴν κάνεις τίποτα και βαριέσαι νὰ κάνεις τίποτα, ἀπὸ εἶναι ennui.

'Ἐνα περίεργο ἔτυχε ἕνὸς Γερμανοῦ τῆς προάλλες. 'Ἐνῶ σήκωνε ἕνα βαρὺ κουτί, ἀνάσανε βαθιά, κι' ἐνῶ ἀνάσαινε πῆδηξε ἀπὸ τὸ κουτί ἕνα ποντικίκι μέσα στὸ λαιμὸ του. Γιὰ κάμποσες στιγμὲς νόμιζε πῶς θὰ πνιγεῖ, και μόλις ἔβλεπε. Τοῦ ἔδωσαν ἐματικὰ δίχως ἀποτέλε- σμα, κι' ὑπόφερε μεγάλη στενοχώρια ἀρκετὸς ὥρες. 'Ἐ- πεῖτα ὁμως ἐγινε καλά, ἀφοῦ, φαίνεται, χώνεψε τὸν πον- τικὸ.

—'Ἐρχεσαι νὰ πᾶμε στῆς Κυρίας Λεβαντινὸλογου;

—'Ἐγὼ; Ποτές. 'Ορκίστηκα νὰ μὴν ξαναπατήσω σπιτί της.

—Γιατί; Τί ἔτυχε;

—Μὲ προσκάλεσε προχτές νὰ με διασκεδάσει, και μοῦ ἐπαιξε ἕνα φοβερὸ παιχνίδι.

—Τί σοῦ ἐπαιξε;

—Πιάνο.

Ο ΡΕΦΕΝΕΣ

Ο „ΝΟΥΜΑΣ“ ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

Η ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ :

Γιὰ τὴν Ἑλλάδα Δρ. 10.—Γιὰ τὸ ἔξω- τερικὸ φρ χρ. 10

10 λεπτὰ τὸ κάθε φύλλο λεπτὰ 10

ΠΟΥΛΙΕΤΑΙ : Στὰ κισόκια τῆς Πλατείας Συντάγματος, 'Ομονοίας, 'Υπουργείου Ο κονομικῶν, Σταθμοῦ Τροχιοδρόμου ('Ο- φθαλματρειῶ) Σταθμοῦ ὑπογείου Σιδηρο- δρόμο('Ομόνοια)στὸ καπνοπωλεῖο Σαρρῆ (Πλατεία Στουρνάρα, 'Ἐξάρχεια) και στὸ βιβλιοπωλεῖο «'Ἐστίας» Γ. Κολάρου.

'Η συνδρομὴ του πληρῶνεται μπροστὰ κ' εἶναι γιὰ ἕνα χρόνο πάντοτε.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

Κ Α Ι

ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ

κάτι μπορούσαμε και μεῖς νὰ κάνουμε : Νὰ μὴ κάνουμε συλλαλητήρια. Αὐτὸ ἔπρεπε νὰ γί- νη, μὰ δὲν γίνεται, γιὰτ' εἶναι κάπως δύσκολο τὸ πρῶμα. Πήγαινε νὰ πείσης τοῦ λόγου σου τὸ Ρωμὸ πῶς μ' ἕνα λόγο, με μιά βρισιά και με μιά ζητωκραυγὴ δὲν ἐξοφλεῖ κάθε ἔλο- χρώσῃ του στὴν Πατρίδα.

'Ἐτσι τοῦ τὸν παράστησαν τὸν πατριωτισμὸ ἐκεῖνοι ποῦχουν συμφέρο ἔτσι νὰ τὸν παρα- στήσουν κ' ἔτσι τὸν δέχτηκε. Πατριωτισμὸς τῶν λόγων. Ἐύκολος πατριωτισμὸς, νὰ ποῦμε. Μονάχα λαρύγγια χρειάζονται γιὰ ἕνα τέτοιο πατριωτισμὸ και τὰ λαρύγγια ποτὲ δὲν μᾶς ἔλειψαν. Καὶ γανωμένα λαρύγγια μάλιστα. Καμμιά ἀστυατρικὴ ἐπιθεώρηση δὲν τὰδγα- λε τὰ λαρύγγια αὐτὰ ἴσα με σήμερα ἀκασσι- τέρωτα. Τὰ καμωρώσατε δὰ πῶς λαμποκοποῦ- σαν στὸ συλλαλητήριό τῆς περασμένης Κυ- ριακῆς. 'Η Μακεδονία χάνεται! . Οἱ ἄτιμοι οἱ Βούλγαροι! . Καιρὸς ἔργων! . Καὶ δὲς του λό- γους ἀπάνω στοῦς λόγους και δάκρυα πα- τριωτικὰ πάνω στὰ δάκρυα!

Και ἡ Μακεδονία ; 'Α! τὴ Μακεδονία - ὅπως εἶπε κάποιος σαρκαστικώτατα ὕστερ' ἀπὸ τὸ συλλαλητήριό — τὴ Μακεδονία τὴν πῆραμε πιά ! Καὶ τώρα ἀδάντε γιὰ τὴν 'Αλβανία !

Κακὸ αὐτὸ νὰ δίνουμε στοῦς ὄχτροῦς μας ἀφορμὴ νὰ γελοῦνε μαζί μας. Καὶ μὰ τὴν ἀ- λήθεια, παιδιὰ, οἱ Βούλγαροι θὰ παραγέλασαν μαζί μας σὺν ἔμαθαν τὸ προχτεσινὸ μας συλ- λαλητήριό. Νὰ τὸ ξέρετε αὐτὸ. Καὶ νὰ ξέρετε ἀκόμα πῶς ὅσο ἡ Ἑλλάδα δὲν ἐλευθερώνεται ἀπὸ τὸ Κοινοβουλευτικὸ θεριὸ ποῦ τὴν πα- τᾶει στὰ στήθια σήμερα, μεζὲ ἀπὸ Μακεδονία δὲν παίρνουμε. Πρέπει νὰ φύγη ὁ κοινοβου- λευτικὸς Βούλγαρος ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα πρῶτα, γιὰ νὰ φύγη κι ἀπὸ τὴ Μακεδονία ὕστερα.

Γι' αὐτὸ, τὸ συλλαλητήριό τῆς περασμένης Κυριακῆς θάτανε Μακεδονικὸ κ' ἔθνικὸ μόνο ἂν βρισκότανε ἕνας φρόνιμος πατριώτης νὰ πῆ δυὸ λόγια ζωντανὰ κι ἀληθινὰ σ' ὄλο κείνο τὸν κόσμο ποῦχε μαζωχτεῖ στοῦς Στύ-

λους, νὰ τὸν ἐνθουσιάσῃ, νὰ τὸν μεθύσῃ και νὰ τὸν σπρώξῃ πρὸς τὴ λυκοφωλιά τῆς ὁδοῦ Σταδίου.

'Εκεῖ μέσα βρίσκεται ἡ Μακεδονία, παιδιὰ. Καὶ γιὰ νὰ τὴν πάρουμε, πρέπει πρῶτα νὰ πάρουμε τὴν Ἑλλάδα, νὰ τὴν ἐλευθερώσουμε ἀπὸ τὰ σουβλερὰ τους νύχια—νὰ τὴν ξανα- δ ὴσο υ με στοῦς Ἑλλήνες.

'Ἐχετε τὸ κουράγιο νὰ κάνετε κανένα τέ- τοιο συλλαλητήριό ; Κάντε το! Τότε μόνο θὰ μᾶς λογαριάσουν κ' οἱ Βούλγαροι και δὲν θὰ γελοῦνε μαζί μας.

ΤΟΝ ΠΕΘΑΝΕ

τὸν κ. Μπενῆ-Ψάλτη ἡ «'Ἐσπερινή». Οὔτε στιγμὴ δὲν τὸν ἀφίνει ἡσυχία. 'Ο κ. Καρώνης ἀπὸ τῆ μιὰ μεριά κι ὁ κ. Γιάνναρος ἀπὸ τὴν ἄλλη—ὁ ἕνας με τάρθρα του τὰ φλογερὰ κι ὁ ἄλλος με τῆς φλογερῶ- τατες καταγγελίες του—ζητοῦνε νὰ τὸν κάνουν τὸν ἄνθρωπο νὰ τελειώσῃ μιὰ ὄρ' ἀρχίτερα ἀπὸ τὰ γέλια.

Και θὰ τὸ κατορθώσουν οἱ ἀλιτήριοι. Νὰ τὸ δῆτε. Μὰ νὰ δῆτε κ' ἕνα ἄλλο ποῦ θὰ γίνῃ; δὲ θὰ τὴν πάθῃ μονάχα ὁ κ. Μπενῆ-Ψάλτης. Θὰ τὴν πάθουμε και μετς οἱ δυστυχισμένοι, γιὰτὶ οἱ φλογεροὶ αὐτοὶ ἀερογράφοι ἀνακαλύψαν ἕνα φοβερὸ δλητηρίο—τὸ γέλιο—φοβε- ρώτερο ἀκόμα κι ἀπὸ τὸ δλητηρίο ποῦ μεταχειρίζουν- ταν οἱ Βοργίαι γιὰ νὰ ξεπατώνουν τοῦς ὄχτροῦς της.

Τὸ δλητηρίο αὐτὸ μᾶς τὸ κερνάνε κάθε μέρα με τάρθρα τους και με τῆς ἀποκαλύψεις τους, κ' ἔχετε τὸ νοῦ σας !

ΤΑ ΟΧΤΩ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

ποῦ δημοσίεψε ὁ κ. Γ. Μαρκέτης στὸ «Νουμᾶς» γιὰ τὸ «δασμολογικὸ πόλεμο στὴν Ἑλλάδα», ἐβγήκαν και ἰδιαι- τερα σὲ κομψὸ βιβλιαράκι, τυπωμένο στὸ τυπογραφεῖο τῆς «'Ἐστίας», με τὸν τίτλο «Τὸ δασμολογικὸ ζήτημα τῆς Ἑλλάδας».

Νὰ παινέσουμε τὸ βιβλίό τοῦ κ. Μαρκέτη, δὲν ταιριά- ζει, ἀφοῦ ἐμεῖς τὸ πρωτοδημοσίεψαμε. Τὸ συσταίνουμε μονάχα σ' ἐκείνους ποῦ θέλουν νὰ μελετήσουν τὸ σπου- δαιότατο αὐτὸ ζήτημα ποῦ ἡ λύση του θὰ ἐπηρεάσῃ τὸ παγκόμιο ἐμπόριο, καθὼς και σ' ἐκείνους ποῦ ἔχουν ἐν- διαφέρο νὰ δοῦν πόσο ἡ ἔθνικὴ μας γλῶσσα ζωντανεύει, και τὰ πὸς ἔσρα ζητήματα.

Τὸ βιβλίό πουλιέται μιὰ δραχμὴ στὸ βιβλιοπωλεῖο τῆς «'Ἐστίας». Οἱ ἀναγνώστες τοῦ «Νουμᾶς» μποροῦν νὰ τὸ ζητήσουν κι ἀπὸ τὸ γραφεῖο μας.

ΟΙ ΜΟΝΟΙ

βουλευτὲς ποῦ παίρνουν χαλάλι τὸν παρὰ κ' ἐργάζουν- ται κάπως εὐσυνείδητα, ποῦ θὰ πῆ, ἔθνικὰ, εἶναι οἱ κ.κ. Γεράκης κι 'Αλεξάκης.

Δὲν ἀφήνουν νὰ περάσῃ συνεδρίαση ποῦ νὰ μὴ δεῖξουν τῆ γροθιά τους, νὰ μὴ τρίξουν τὰ δόντια τους, νὰ μὴ καταπλήξουν τοῦς συναδελφους τους με τῆ με- λοχαραχενία εὐγλωττία τους ποῦναι γεμάτη ἀπὸ εὐγε- νεια κι ἀπὸ ἀδρότητα.

'Ἐνα «βρέ» τοῦ κ. 'Αλεξάκη ἀξίζει ὅσο και μιὰ δημηγορία τοῦ Θεουκιδίδη κ' ἕνα «κάτσε κάτω σὺ» τοῦ κ. Γεράκη ἐξευτελιζει κι αὐτὸν τὸν Δημοσθένη.

Τί τὰ θέλετε ! Μονάχα με τέτοιους ρήτορες μπο- ροῦμε νὰ κοκορευτοῦμε και μετς και νὰ ποῦμε πῶς ἔχουμε Βουλῆ κι ὄχι Σταυλο ἀφηνιασμένων ἀλόγων, ποῦ θέλουν νὰ τὴν ποῦνε μερικοί.

ΜΕ ΧΑΡΑ

μεγάλῃ ὁ «Νουμᾶς» τὸ φωνάζει στοῦς φίλους του πῶς κη- τέρωσες ὕστερ' ἀπὸ χίλια βάρσανα, νάποχτήσῃ πολῦτιμο αὐτόγραφο τοῦ διαπρεπεστάτου κ. Σταματακίου Βάλδου. 'Αντίγραφο πιστὸ δημοσιεύουμε δᾶ με τὴν πεποθηση πῶς οἱ φίλοι μας θὰ μᾶς εὐγνωμονοῦν γιὰτὶ δὲ φυλάξαμε